

[Axel Kristensen.]

Jeg har nu angivet nogle forudsætninger for den økonomiske politik, og jeg har afvist regeringens forslag betragtet som en helhed, og derefter må jeg naturligvis angive principperne ikke alene for den øjeblikkelige løsning af de vanskeligheder, vi er i, men, hvad der er endnu vigtigere, også for løsningen på længere sigt, der skulle kunne skaffe den varige bedring.

Som middel i den øjeblikkelige situation er vi villige til at forhandle om en deponeringsordning ved import af færdigvarer. Færdigvaregruppens importbeløb ligger på godt 2 milliarder kr., og det vil igen sige, at fordi denne gruppe er så stor, vil man uden urimeligt fordyrende virkning kunne få meget store beløb indsat i nationalbanken, der ved at disponere over disse midler efter behov kan begrænse købeevnen efter vor valutabalances stilling, således at den begrænsning, der kommer i købeevnen, til enhver tid kan afpasses efter de muligheder, der er. Vi vil altså faktisk lave kreditindskrænkning for import af færdigvarer og overføre disse beløb til almindelig finansiering.

Vi må formode, at en kreditindskrænkning med hensyn til færdigvarer vil forplante sig helt ud til forbrugernes kredit gennem de handlende, og at vi således vil få en forbrugsbegrænsning uden beslaglæggelse af produktiv kapital modsat det, som regeringen faktisk vil gøre. En sådan foranstaltning vil virke meget stærkt på den øjeblikkelige import. Det er da klart, at i samme øjeblik vi forlanger deponering ved hver import af færdigvarer, vil folk bruge deres varelager op til mindste størrelse, og vi vil få en lettelse i situationen, hvor vi står foran at skulle betale det store importoverskud, vi har haft i de forløbne måneder. Det er de kommende måneder, der bliver værst, og denne foranstaltning vil virke straks på disse områder.

Vi vil hermed opfylde et løfte til vore vælgere om liberalisering, idet det er en selvfølge, at samtidig med at man indfører denne ordning, skal man ligesom for metervareordningen i sin tid, som havde en overordentlig gunstig virkning, foretage en frigivelse af importen for de varegrupper, for hvilke man forlanger en deponeringsordning.

Derefter vender jeg mig til det for os afgørende område. Hovedårsagen til vore vanskeligheder ligger i den for lille opsparing i Danmark, og vi kommer ikke ud af vore vanskeligheder, før dette ændres. Alle har interesse heri, også de, der er økonomisk svagest stillet, som ikke selv kan foretage opsparing, fordi det altid er de økonomisk svagest stillede, som lider mest under økonomisk uheldige forhold; det er dem, der bor dårligst, det er dem, der får lav løn, det er dem, der trænger til en væsentlig forbedring af deres status. Når man gennem en opsparing, som de sikkert ikke selv kan deltage i, fremskaffer kapital til rationalisering, forbedring af vort produktionsapparat, fremskaffer kapital til bedre boliger, vil disse menneskers vilkår væsentlig forbedres, fordi man vil få lønstigninger i kraft af rationalisering uden prissstigninger, og dette er selvfølgelig et gode, og det er det, man må stræbe efter.

Der må derfor i eventuelle forhandlinger mellem regeringen og os indgå forhandlinger om en væsentlig præmiering af opsparing. Det nytter ikke med nogle småtterier til mennesker, der får en skattelettelse for renteindtægten af en kapital, der allerede er opsparet. Jeg tror, at hvis det virkelig skal virke, må ordningen være af en betydning, der næsten kan virke chokerende.

En opsparing skal ikke alene kunne finde sted gennem banker og sparekasser; der må også være tale om pengemidler, som investeres; det må kunne være gældsbetaling; det må kunne være dette, at man forøger landets samlede driftskapital, og derfor må opsparingsbeløbene stilles rimeligere med hensyn til skatter. Det må være sådan, at det menneske, som præsterer en indsats og ikke selv bruger hele udbyttet deraf, men stiller det til rådighed for samfundet til finansiering af en sund udvikling, får lempeligere skattevilkår end den, der bruger det, ellers er der ikke mening i tingene. Hvor højt man kan nå, kan blive svært at sige, men vi vil stille mod noget væsentligt, og jeg er ikke bange for at sige, at vi kunne ønske at stille mod en skattelettelse på 20 pct. af det samlede opsparingsbeløb. Jeg ved, at det er et stort mål at sætte sig, men hvis man ikke sætter sig store mål, når man ingenting.

Ligesom regeringens forslag bør betragtes